ഗോത്രകലകളുടെ അതിജീവനം: ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രകലകളെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു പഠനം

ഒരു നാടിന്റെയും അവിടത്തെ ജനാവലിയുടെയും സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ അടിത്തറ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നാടൻ കലകൾക്കുള്ള പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്. ഈ അടിത്തറയിൽ നിന്നാണ് ആ നാടിന്റെ സകല ഐശ്വര്യങ്ങളും പടുത്തുയർത്തപ്പെടുന്നതും വികാസം പ്രാപിക്കുന്നതും. നാടൻ കലകളെയും സംസ്കാരത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ധാരാളം ചിന്തകളും പഠനങ്ങളും ഇന്നും നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കാര്യമായ വിവരശേഖരണവും സൂക്ഷ്മതലത്തിലുള്ള ഗവേഷണങ്ങളും ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ തെക്കേ അറ്റം മുതൽ വടക്കേ അറ്റം വരെ പരിശോധിച്ചാൽ ഓരോ പ്രദേശത്തിന്റേയും സംസ്കൃതി രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് അവിടെ നിലവിലിരുന്ന നാടൻ കലകളുടെ ശക്തികൊണ്ടാണെന്ന് നമുക്ക് നിസ്സംശയം തെളിയിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ പ്രസ്തുത കലകൾ അന്യംനിന്നുപോകുന്ന ഒരു സാഹചര്യം ഇന്നുകളിൽ രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നാം നമ്മെത്തന്നെ മറക്കുകയും നമ്മിൽ അന്തർലീനമായ മാനവികതയുടെ ശക്തി അതിന്റെ ഏറ്റവും തീവ്രതലത്തിൽ ചോർന്നുപോവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാടോടി സംസ്കൃതിയുടെ ചൈതന്യം തിരിച്ചറിയാനും അതിന്റെ ഓരോ അംശവും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് മനുഷ്യനിലെ മാനവികതയെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതിനും വേണ്ടി നാടൻ കലകൾക്ക് ഒരു ഉണർത്തുപാട്ട് വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിലെ മലയോര ജില്ലയായ ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രകലകളുടെ സംസ്കൃതിയിലേക്ക് അല്പമൊന്ന് കണ്ണോടിക്കാം. നമ്മുടെ നാടൻ കലാരൂപങ്ങൾ അധികവും കീഴാളവർഗ്ഗത്തിന്റെ പൈതൃകസമ്പത്താണെന്ന അഭിപ്രായത്തിന് ശക്തികൂട്ടുകയാണ് ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രകലകൾ മിക്കതും. നിലനില്പിനുവേണ്ടി പ്രകൃതിയോടും മൃഗങ്ങളോടും മറ്റ് ബാഹ്യശക്തികളോടും സന്ധിചെയ്തും പോരടിച്ചും ചോരയും നീരും നല്കി വളർത്തിയെടുത്തതാണ് ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രസംസ്കാരം. അവിടത്തെ അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ധാരാളം പാട്ടുകളും കലാരൂപങ്ങളുമൊക്കെ വരമൊഴിയിലാക്കിയും അല്ലാതെയും ശേഖരിച്ചുസൂക്ഷിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രസ്തുത കലാരൂപങ്ങളെ അതേപടി നിലനിർത്താൻവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ മുന്നോട്ട് വരുന്നവരുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവാണ്. ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങളെയും കലകളെയും അവലംബിച്ച് ചില പഠനങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലാ തലത്തിൽ നടന്നുവെങ്കിലും അവ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്തിനേറെ പറയുന്നു ഇടുക്കി, വയനാട് ഗോത്രസംസ്കൃതിയുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളുടെ കുറവ്. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽപോലും ഒരു വിടവ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗോത്രസംസ്കൃതിയുടെ കണ്ടെത്തപ്പെടാത്ത നിരവധി മുഖങ്ങൾ ഇടുക്കിയിലെ ഓരോ കോണിലും ഇനിയും ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. മാറ്റങ്ങളുടെ തകിടം മറിയലിൽ സ്വരൂപം നഷ്ടമായതു പോലുമറിയാത്ത വിധം അന്യാധീനമാണ് ഇന്ന് ഈ സംസ്കൃതി. ആധുനിക സമൂഹത്താൽ ചൂഴ്ന്നുകിടക്കുന്ന ഗോത്രങ്ങളിൽ സ്വന്തം സംസ്കൃതിയുടെ തനിമയും അതേപ്പറ്റിയുള്ള ബോധവും നേർത്ത വിധത്തിലെങ്കിലും ഇപ്പോഴും മിടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ സംസ്കാരപഠനങ്ങളിലെ പ്രഥമ പരിഗണന മണ്ണും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു തന്നെയാണ്. അതായത് മണ്ണിന്റെ നിറം മനുഷ്യനിലും അതിന്റെ മണം സംസ്കൃതിയിലും തീർച്ചയായും ഉണ്ടാവും. ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രസമുദായങ്ങളിലും അവരുടെ കലാരൂപങ്ങളിലും ഈ സത്യം നമുക്ക് ദർശിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. മലയോര ജില്ലയായ ഇടുക്കിയിലെ മന്നാൻ, മുതുവാൻ, മലപ്പുലയൻ, പളിയൻ, ഉള്ളാടൻ, മലയരയൻ, ഊരാളി എന്നീ ഗോത്രങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില കലാരൂപങ്ങളുടെ സംസ്കൃതി ഒന്ന് പരാമർശിക്കുന്നത് നല്ലതാണെന്ന് തോന്നുന്നു.

മന്നാൻ സമുദായത്തിന്റെ പരമ്പരാഗത കലാരൂപമാണ് മന്നാൻകൂത്ത്. ഇതിന്റെ പാട്ടുകളിൽ അവരുടെ ജീവിതവുമായി

ബന്ധപ്പെട്ട ധാരാളം ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. മന്നാന്മാരുടെ ജീവിത സംസ്കൃതിയും അവരുടെ പ്രധാന കലാരൂപമായ കൂത്തും ഊട്ടും പാവും പോലെ ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാൻ സാധിക്കുന്നു. വിളവെടുപ്പിനുശേഷം കുംഭം, മീനം, മേടം മാസങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന കാലാവൂട്ട് മഹോത്സവത്തോടനുബന്ധിച്ചാണ് കൂത്ത് അരങ്ങേറുന്നത്. എല്ലാ കുടികളിലും ഇത് നടക്കാറുണ്ടെങ്കിലും വിവിധ കുടിയിലുള്ളവർ രാജസന്നിധിയിൽ ഒരുമിച്ച് കൂടി നടത്തുന്ന കാലാവൂട്ട് മഹോത്സവത്തിലെ പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ ഒന്നാണ് കൂത്ത്. ഉഴവുവെട്ട്, വിവാഹം, മരണം തുടങ്ങിയ വേളകളിലും അനുഷ്ഠാനപരമായ ഒരു ചടങ്ങായി കൂത്ത് അവതരിപ്പിക്കും. ഇത് എന്നാണ് ആദ്യം അരങ്ങേറിയതെന്നോ എന്തിനു വേണ്ടി അരങ്ങേറിയതെന്നോ ഉള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും കൃത്യമായ ഉത്തരങ്ങൾ ഇല്ല. തമിഴ് സാഹിത്യത്തിലെ പഞ്ചമഹാകാവ്യങ്ങളിലൊന്നായ ചിലപ്പതികാര കഥയ്ക്കാസ്പദമായ കോവിലൻ കണ്ണകി ചരിത്രം തന്നെയാണ് കൂത്തിന്റെയും ഇതിവൃത്തം. മൂലകഥയിലും പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളിലും ഉള്ള ബന്ധമൊഴിച്ചാൽ വ്യത്യസ്തമാണ് കൂത്തിലെ കഥ. കോവിലന്റെയും കണ്ണകിയുടെയും വിവാഹത്തോടെയാണ് ചിലപ്പതികാര കഥ ആരംഭിക്കുന്നതെങ്കിൽ കോവിലൻ കണ്ണകിമാരുടെ ജനനം മുതലേ കൂത്തിലെ കഥ ആരംഭിക്കുന്നു. തുടക്കത്തിൽ ദൈവസ്തുതി, ഗുരുസ്തുതി, രാജസ്തുതി, എണ്ണൂറ് മല ദൈവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തുതി എന്നിവയുമുണ്ട്. രാജാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന കൂത്ത് ഇപ്പോഴും അങ്ങനെ തന്നെ തുടരുന്നുണ്ട്.

ഈറ്റകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ രാജാവും കാണി (മന്ത്രി) യും ഉപവിഷ്ടരാവും. ഈറ്റപ്പൊളികൾ കൊണ്ടുള്ള പന്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവതരണം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു തിരശ്ശീല കൊണ്ട് അരങ്ങ് മറയ്ക്കും. പ്രധാനമായും പുരുഷന്മാരാണ് കൂത്തിനിറങ്ങുന്നത്. സ്ത്രീവേഷങ്ങൾ അവർ തന്നെ കെട്ടിയാടും, പിന്നണിയിലുള്ള പാട്ടിനും മേളത്തിനുമൊപ്പം നൃത്തക്കാർ ചുവടുവെയ്ക്കും. ആൺവേഷം, പെൺവേഷം, കോമാളിവേഷം, പക്ഷികൾ (വേഴാമ്പൽ), മൃഗങ്ങൾ (കരടി) എന്നിവയാണ് പ്രധാന വേഷങ്ങൾ. പുരുഷന്മാർ പച്ചിലകൊണ്ടുള്ള വേഷങ്ങളും സ്ത്രീവേഷക്കാർ ചേല, ബ്ലൗസ്, ആഭരണങ്ങൾ എന്നിവയും പക്ഷികൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും ഈറ്റകൊണ്ടുള്ള മുഖംമൂടികളും ഉപയോഗിക്കും. കുമ്പിൾത്തടി, ഉടുമ്പിൻതോൽ,

ചൂരൽവള്ളി എന്നിവകൊണ്ട് നിർമ്മിക്കുന്ന മത്തളം (മൃഗത്തിന്റെ രൂപം) ചാരല (കൈമണി) എന്നിവയാണ് വാദ്യോപകരണങ്ങൾ. പ്രകൃതിയുമായി ഇവർ എത്രത്തോളം ഇണങ്ങി ജീവിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ കലാരൂപം കാണുമ്പോൾ തന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടും. എന്നാൽ ഈ കലാരൂപത്തിന്റെ ഇന്നുകളിലെ തളർച്ച ആ നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തിലു ണ്ടാകുന്ന വിടവ് ഒരിക്കലും മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും നികത്താൻ കഴിയുന്ന തെല്ലന്ന് ഏതൊരാൾക്കും പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ഒരു ഉത്സവം എന്ന നിലയ്ക്ക് ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾക്കും ഒത്തു ചേരുന്നതിനും സന്തോഷം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിനും ഐക്യത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും സന്ദേശങ്ങൾ കൈമാറുന്നതിനും ഈ കലാരൂ പാവതരണത്തിൽ സാധിക്കുന്നു. നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ വിളനിലമായി മാറുന്ന ഇത്തരം വേദികൾ രാജാവും പ്രജകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സുദൃഢ മാക്കുന്നതിനും സമൂഹത്തെ നന്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിനും സഹായി ക്കുന്നു. ഒരു ജനതയുടെ സംസ്കൃതി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മന്നാൻ കൂത്ത് എന്ന ഒരു കലാരൂപം വഹിക്കുന്ന പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്. എന്നാൽ ഒരു അവതരണകല എന്ന നിലയിൽ കൂത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ വളരെ ശോചനീയമാണ് എന്നു മാത്രമല്ല, കേരളത്തിലെ മറ്റൊരു കലാരൂപത്തിനുമില്ലാത്ത പ്രതിസന്ധി ഈ ഗിരിവർഗ്ഗകലാരൂപം നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മന്നാന്മാരുടെ സംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിന്റെ ആണിക്കല്ല് ഇളകി മറിയുന്നു. കൂത്തിന്റെ തനതായ അവതരണരീതി മാറി ആധുനിക സിനിമയിലെയും നാടകങ്ങളിലെയും അടിപൊളിപാട്ടുകളും വേഷങ്ങളും നൃത്തരൂപങ്ങളുമൊക്കെ കൂത്തിന്റെ അവതരണത്തെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. കൂത്ത് അതിന്റെ തനിസ്വ രൂപത്തിൽ ഇന്ന് എവിടെയും അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അധിനിവേ ശപ്പടകളുടെ വരവും ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന്റെ കടന്നുകയറ്റവും മന്നാ ന്മാരുടെ ജീവിതമാകെ മാറ്റിമറിക്കുകയും അവരുടെ കലാരൂപങ്ങളെ ഒരു പരിധിവരെ അന്യവത്കരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മന്നാന്മാരുടെ കൂത്ത് പോലെ ഊരാളിമാരുടെ കുറത്തിനാടകവും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ഗോത്ര കലാരൂപമാണ്. പഴയ തമിഴ് നാടകങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന നൃത്തസംഗീത നാടകമായ ഇത് ആറോളം ചെറു വ്യത്യസ്ത കഥകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്താണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സന്ധ്യയോടെ ആരംഭിച്ചാൽ നേരം പുലർന്നാലേ അഭിനയിച്ചു തീരുകയുള്ളൂ. അഭിനയത്തെയും ചുവടുവെയ്പ്പിനെയും സഹായിക്കുന്ന

പിന്നണിപ്പാട്ടുകൾക്കൊപ്പം ഇടയ്ക്കിടെ ഗോത്രവർഗ്ഗമൊഴികളിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളും ഇതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. നാളുകൾ ചെല്ലുന്തോറും ഈ കലാരൂപവും വൻപ്രതിസന്ധി നേരിടുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ മലയരയന്മാർക്കിടയിലുള്ള മലയൂട്ടുമാമാങ്കം, കോൽക്കളി, ഉള്ളാടന്മാർക്കിടയിലുള്ള വില്പാട്ട് അഥവാ വില്ലടിച്ചാൻപാട്ട്, കോലംകെട്ടിത്തുള്ളൽ, പളിയന്മാർക്കിടയിലുള്ള ആട്ടം അഥവാ തുള്ളൽ, മലയപ്പുലയന്മാർക്കിടയിലുള്ള മാവിളക്ക്, കനലാട്ടം തുടങ്ങി ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രകലാരൂപങ്ങൾക്കെല്ലാം അവയുടെ തനിമയും തെളിമയും നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രസംസ്കാരവും നാടോടി സ്വത്വവും നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ആർക്കാണ്? ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യമായി ഇത് അവശേഷിക്കുന്നു. ഭരണവർഗ്ഗത്തിനും നാടൻ കലാരൂപങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാനും നിലനിർത്താനും വളർത്താനും വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ കഴിയില്ല. കൂടാതെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഗ്രാമീണപ്പൊലിമയെ ഉൾക്കൊണ്ട് അത് നമ്മുടെ സമ്പത്താണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നാടൻ കലകളിലെ നാടോടി സ്വത്വത്തിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം സ്വീകരിച്ച് മുന്നേറേണ്ട ആധുനിക സമൂഹത്തിന് ഇത്തരം സംസ്കൃതികൾ പഴങ്കഥകളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ അന്യം നിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രാമീണ സംസ്കാരത്തോടൊപ്പം അവിടത്തെ കലാരൂപങ്ങളും മറയുന്ന ഗ്രാമീണ സംസ്കാരത്തിനൊപ്പം ഒഴുകിപ്പോകുന്നു.

മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വികസന കാഴ്ചപ്പാടുകളും പുത്തൻ സാമ്പത്തികനയങ്ങളും നമ്മുടെ ഗ്രാമീണ സംസ്കൃതികളെ കാറ്റിൽപ്പറത്തുന്നു. പ്രകൃതിയെയും പ്രകൃതിയോടു ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്ന കലാരൂപങ്ങളെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ വികസന നയരേഖകൾ അല്പംപോലും ഊന്നൽനൽകുന്നില്ല. ഒരു നാടിന്റെ സംസ്കാരം രൂപപ്പെടുന്നതിൽ ഗ്രാമക്കൂട്ടായ്മകൾക്കും നാടോടികലകൾക്കും ഉള്ള സ്ഥാനം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് മനുഷ്യനെ യന്ത്രതുല്യമാക്കുന്ന പുത്തൻ കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽനിന്ന് അല്പം വ്യതിചലിച്ച് നാം നമ്മുടെ തനത് സ്വത്വങ്ങൾ നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി യത്നിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കൊച്ചുകേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരിക പച്ചപ്പ് നിലനിർത്തി ലോകശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും വളർച്ച മുരടിച്ച് നില്ക്കുന്ന നാടൻ(ഗോത്ര) കലകളെ അതിന്റെ

ഒരംശവും ചോർന്നു പോകാതെ സംരക്ഷിക്കാനും നാമൊരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവതരണ കലകളിലെ നാടോടി സ്വത്വം തെളിമയോടെ അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് കൈമാറാൻ നമുക്ക് കൈകോർക്കാം.

ജയകുമാർ.ആർ
അസി.പ്രൊഫസർ
കെ.എൻ.എം. ഗവ. കോളേജ്
കാഞ്ഞിരംകുളം